



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Elišky Cihlářové v právní věci stěžovatele **R. P., s. r. o.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Fráňou, advokátem se sídlem v Praze 8, Sokolovská 49/5, za účasti **1) C. R., s. r. o.**, a **2) Rady pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem v Praze 10, Krátká 10, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2005, č. j. 5 Ca 40/2005 – 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Stěžovatel se včas podanou kasační stížností domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2005, č. j. 5 Ca 40/2005 - 34, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Rozsudkem Městského soudu v Praze bylo jednak zrušeno rozhodnutí účastníka řízení Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 13. 1. 2005, č. j. Ru/206/04, ve výroku č. I. a č. II. bod 1., jímž Rada pro rozhlasové a televizní vysílání ve výroku I. udělila stěžovateli licenci k provozování rozhlasového vysílání programu „R. H. s.“ s využitím souboru technických parametrů ČESKÁ LÍPA 103,3 MHz/0,2 kW, LIBEREC-VÝŠINA 97,1 MHz/1 kW a LIBEREC-JAVORNÍK 95,5 MHz/0,2 kW, a to na dobu 8 let od právní moci tohoto rozhodnutí, ve výroku č. II. zamítla žádosti o udělení předmětné licence 21 žadatelům včetně společnosti C. R., s. r. o., které se týkal výrok II. bod 1., jednak věc byla v rozsahu zrušení vrácena Radě pro rozhlasové a televizní vysílání k dalšímu řízení a posléze v ostatních bodech výroku č. II. zůstalo uvedené správní rozhodnutí nedotčeno.

Městský soud v Praze při svém rozhodování vyšel z toho, že Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Rada“) při udělování licence, na kterou není právní nárok, v jednom společném licenčním řízení, jehož účastníky jsou všichni žadatelé o licenci, kteří mají v tomto řízení rovné postavení, hodnotí skutečnosti významné pro rozhodování o žádostech o udělení licence, jež stanoví zákon č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“). Zákon o vysílání proto Radě ukládá v ustanovení § 18 odst. 3, že musí podrobně odůvodnit a uvést kritéria, na základě kterých byla licence udělena žadateli o licenci a zamítnuty žádosti všech ostatních účastníků řízení. Rozhodnutí Rady proto musí nutně obsahovat porovnání a zhodnocení zákonem stanovených, případně dalších Radou zvolených kritérií, u všech žadatelů o udělení licence.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že uvedená hodnotící úvaha v napadeném správním rozhodnutí chybí. Rada hodnotila jednotlivé významné skutečnosti stanovené zákonem pouze ve vztahu k projektu stěžovatele, kterému výrokem č. I. napadeného správního rozhodnutí licenci udělila. Naproti tomu napadené správní rozhodnutí již neobsahuje zákonem předepsané náležitosti ve vztahu k odůvodnění výroku, jímž Rada zamítla žádosti neúspěšných účastníků licenčního řízení. Rada v odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž uvedla, že sice i ostatní neúspěšní účastníci splňují zákonná kritéria pro udělení licence, avšak v souhrnu hodnotících kritérií je nenaplnují v takové míře jako stěžovatel. Žádné konkrétní skutečnosti o tom, jak ostatní žadatelé splňují kritéria pro udělení licence a proč je naplňují v menší míře, však odůvodnění napadeného správního rozhodnutí neobsahuje. Jelikož výroky napadeného správního rozhodnutí spolu vzájemně souvisejí, a právě proto, že licenci lze udělit pouze jednomu ze žadatelů, bylo třeba, aby Rada v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečným způsobem, v souladu s požadavky zákona, odůvodnila nejen, proč jednomu ze žadatelů vyhověla, ale také proč ostatním nevyhověla. Nestačilo proto zhodnotit stanovená kritéria pouze ve vztahu k žadateli, jemuž byla licence udělena, a neuvést žádné konkrétní důvody, v čem ostatní neúspěšní žadatelé splňují tato kritéria méně. Rozhodnutí Rady je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a ve svých důsledcích brání správnímu soudu v přezkoumání správní úvahy o udělení licence, na kterou není nárok.

V kasační stížnosti proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze stěžovatel odmítl závěry tohoto soudu, pokud dospěl k tomu, že rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 13. 1. 2005, č. j. Ru/206/04, je třeba zrušit ve výroku č. I. a č. II. bod 1. a věc v tomto rozsahu vrátit tomuto správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Stěžovatel především směřuje kasační stížnost proti té části výroku rozsudku, kterým Městský soud v Praze zrušil výrok č. I. (udělení licence stěžovateli) a výrok č. II. bod 1. (zamítnutí žádosti společnosti C. R., s. r. o., o udělení licence), a opřel kasační stížnost o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel v kasační stížnosti především vyjádřil nesouhlas se závěrem Městského soudu v Praze o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí Rady pro nedostatek důvodů. Namítal, že z odůvodnění výroku o udělení licence vítězi licenčního řízení zároveň vyplývá, proč nebyla udělena licence ostatním. Licence byla totiž udělena na základě stejných kritérií, na jejichž základě byly zamítnuty žádosti ostatních neúspěšných uchazečů. Stěžovatel je přesvědčen, že rozhodnutí Rady je řádně a v souladu s příslušnými ustanoveními zákona

odůvodněno, protože odůvodnění je podrobné a obsahuje kritéria, na jejichž základě byla udělena licence a ostatní žádosti zamítnuty. Shledává rovněž absurdním požadavek soudu na podrobné odůvodnění zamítavých výroků, neboť rozhodnutí Rady je výsledkem hlasování kolektivního orgánu a konečné rozhodnutí vždy závisí na konkrétním subjektivním názoru každého jednotlivého člena. Nelze proto požadovat, aby každý člen zdůvodnil, proč a z jakých důvodů hlasoval v případě jednotlivého žadatele o udělení licence.

Stěžovatel namítl i to, že zrušení výroku správního rozhodnutí Rady o udělení licence soudem je v příkrém rozporu se zákonem. Soud nebyl oprávněn zrušit výrok o udělení licence, protože sám konstatoval, že výrok I. nebyl stížen žádnou vadou a byl Radou řádně odůvodněn. Jestliže Rada musí respektovat právní názor soudu a tomuto správnímu orgánu je vytknut nedostatek odůvodnění ve vztahu k zamítavé části správního rozhodnutí, Rada musí znovu zamítnout žádost C. R., s. r. o., a nově ji odůvodnit. Jinak v dalším převezme stávající odůvodnění výroku o udělení licence, protože v tomto směru Městský soud v Praze žádnou vadu neshledal. Pokud tedy Městský soud v Praze shledal, že byly nedostatečně odůvodněny zamítavé výroky, měl se napadený rozsudek omezit pouze na zrušení zamítavého výroku a uložení povinnosti tento výrok odůvodnit.

Stěžovatel rovněž namítl, že rozsudek Městského soudu v Praze je nezákonný i z jiných důvodů. Je tomu tak proto, že soudní moc je limitována a vady rozhodnutí měl soud posoudit pouze do té míry, aby „byla zachována práva stěžovatele nabytá v dobré víře“. V důsledku rozsudku tohoto soudu je postaven do situace, že musí čekat, až Rada odůvodní nové správní rozhodnutí o zamítnutí licence C. R., s. r. o., způsobem, který požaduje soud, přestože licence, ohledně níž nebyly shledány žádné závady, mu bude opět udělena. Uvedeným rozsudkem byla narušena jeho dobrá víra, že v důsledku bezvadného udělení licence je oprávněným provozovatelem rozhlasového vysílání. Zásahem soudu byl proto porušen i základní princip spočívající v povinnosti dbát o to, aby práva nabytá v dobré víře byla co nejméně dotčena. Stěžovatel také vytkl Městskému soudu v Praze, že svým rozsudkem útočí přímo na samostatnost Rady jako orgánu oprávněného k udělení licence. Tento soud suplují její pravomoc tím, že na jedné straně uvádí, že je sice pravdou, že výrok o udělení licence i jeho odůvodnění je v souladu se zákonem, ale jelikož nebylo dostatečně odůvodněno, proč licenci nedostala třetí osoba, tuto udělenou licenci ruší. Tento přístup je však přímým a nezákonným zásahem do vymezené kompetence Rady a paralyzuje rozhlasový trh.

Stěžovatel současně navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek tak, aby mohl do doby rozhodnutí o tomto mimořádném opravném prostředku zajistit svoji existenci, která je nedělitelně spjata s provozováním rozhlasového vysílání, do jehož přípravy vložil nemalé finanční prostředky.

Rada ve svém písemném vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se připojuje k tomuto mimořádnému opravnému prostředku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2005, č. j. 5 Ca 40/2005 - 34, při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a jelikož sám neshledal vady uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit výtce kasační stížnosti, v níž stěžovatel nesouhlasí s rozsudkem Městského soudu v Praze, jenž zrušil napadené rozhodnutí Rady z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

Ze zákona o vysílání především vyplývá, že na vlastní udělení licence není právní nárok (§ 12 odst. 4 zákona o vysílání). Zákon však na druhé straně podrobně stanoví jednak vlastní procesní postup Rady, jednak zákonná kritéria pro její rozhodování (§ 17 zákona o vysílání), jejichž porušení se může neúspěšný účastník licenčního řízení dovolat v rámci práva na spravedlivý proces u správního soudu (§ 19 zákona o vysílání). Možnost napadnout výrok o udělení licence se pak dovozuje z ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s. Pokud jde o vlastní rozhodnutí, náležitosti výroku i odůvodnění Rady vychází z faktu, že je jím společně rozhodováno o žádostech více žadatelů, a proto obsahuje jak výrok o udělení licence jednomu ze žadatelů o licenci, tak výrok o zamítnutí žádosti ostatních žadatelů, jakož i odůvodnění těchto výroků. Z logiky vzájemné propojenosti výroku o udělení licence a zamítavých výroků u ostatních žadatelů pak vyplývá i nezbytnost vzájemné propojenosti odůvodnění těchto výroků, když zákon o vysílání kvalitu tohoto odůvodnění charakterizuje slovy „podrobně“. Požadavek citovaného zákona na podrobné odůvodnění přitom není samoúčelný. Je tomu tak proto, že jedním z principů představujících součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy) vylučující libovůli při rozhodování, je i povinnost řádně rozhodnutí odůvodnit. K této otázce se již mnohokrát vyslovil Ústavní soud (např. v nálezu sp. zn. III. ÚS 45/02) a jakkoliv se vztahují jeho závěry na rozhodnutí soudů, není důvodu je nerespektovat ani při rozhodnutí správních orgánů. Z charakteristiky odůvodnění uvedené v § 18 odst. 3 zákona o vysílání pak vyplývá požadavek, že odůvodnění musí být natolik podrobné, aby z něj bylo zřejmé, jak které kritérium naplnil jeden každý z účastníků, jak jej lze hodnotit z hlediska naplnění všech kritérií a teprve z tohoto hodnocení může vyplynout, proč Rada udělila licenci některému z účastníků a proč zamítla žádost ostatních.

Řádné odůvodnění si však nelze představit pouze tak, jak bylo obsaženo v předmětném rozhodnutí Rady.

Jednotlivé zákonem stanovené skutečnosti, významné pro rozhodování o udělení licence (§ 17 odst. 1 zákona o vysílání), hodnotila Rada v odůvodnění svého rozhodnutí ve vztahu k projektu stěžovatele, tedy společnosti R. P., s. r. o., kterému výrokem č. I. napadeného rozhodnutí licenci udělila. Napadené rozhodnutí však neobsahuje zákonem předepsané náležitosti ve vztahu k odůvodnění výroku č. II., jímž Rada zamítla žádosti neúspěšných účastníků licenčního řízení. Zamítavý výrok je odůvodněn pouze tím, že na licenci není právní nárok a že sice i ostatní neúspěšní účastníci splňují zákonné podmínky pro udělení licence, avšak v souhrnu hodnotících kritérií nenaplnují tato kritéria v takové míře jako stěžovatel. Žádné konkrétní skutečnosti o tom, jak ostatní žadatelé splňují kritéria pro udělení licence a proč je naplňují v menší míře, však odůvodnění napadeného správního rozhodnutí neobsahuje. Městský soud v Praze správně zdůraznil, že jelikož výroky napadeného správního rozhodnutí spolu vzájemně souvisejí, a právě proto, že licenci lze udělit pouze jednomu ze žadatelů, bylo třeba, aby Rada v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečným způsobem, v souladu s požadavky zákona, odůvodnila nejen, proč jednomu ze žadatelů vyhověla, ale také proč ostatním nevyhověla. Nestálo proto zhodnotit stanovená kritéria pouze ve vztahu k žadateli, jemuž byla licence udělena, a neuvést žádné konkrétní důvody, v čem ostatní neúspěšní žadatelé splňují tato kritéria méně.

Stejné stanovisko zaujal již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 11. 2004, sp. zn. 3 As 24/2004, v němž uvedl, že „Nejvyšší správní soud považuje nad rámec odůvodnění *obiter dictum* zmínit, že i když na udělení licence není právní nárok, disponují účastníci licenčního řízení v rámci správního řízení právy procesními. Z těchto práv je třeba zmínit zejména ta, která jsou uvedena v ustanovení § 18 odst. 3 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání a upravují náležitosti rozhodnutí o udělení licence. Výrok o udělení licence jednomu z žadatelů je pak vždy spojen s výrokem o zamítnutí žádostí ostatních žadatelů. Rozhodnutí musí obsahovat podrobné odůvodnění a dále kritéria, na jejichž základě byla jednomu z žadatelů udělena licence a žádosti ostatních žadatelů zamítnuty. Správní orgán tedy musí nejen popsat, proč a jaká kritéria pro své rozhodování zvolil a jakým způsobem tato kritéria naplnil úspěšný žadatel o licenci, ale musí rovněž podrobně popsat, proč tato kritéria nebyla naplněna ostatními žadateli, případně proč byla ostatními žadateli naplněna méně než úspěšným žadatelem. I když správní orgán není při svém rozhodování vázán přesnými kritérii stanovenými zákonem a rozhoduje v mezích volného správního uvážení, musí být jeho postup a rozhodnutí přezkoumatelné a musí být zřejmé, že z mezí a hledisek správního uvážení nevybočil. Proto i v těchto případech musí správní orgán respektovat jak stanovené procesní postupy (v to zahrnující rozhodnutí se všemi stanovenými náležitostmi), tak elementární právní principy správního rozhodování (princip právní jistoty, princip rovnosti osob, o jejichž právech se jedná – s obdobným rozhodováním v obdobných případech atd.). Nezákonnost rozhodnutí tak může spočívat mj. právě v překročení nebo zneužití stanovených mezí správního uvážení správním orgánem (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) nebo může být způsobena jiným porušením procesních předpisů. Účastníci jsou tímto limitováni při formulaci žalobních bodů správní žaloby, nikoliv však vyloučení ze soudní ochrany“.

Obdobně vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 6. 2005, sp. zn. 7 As 10/2005, že „Rozhodnutí o udělení licence podle § 18 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, obsahuje výrok jednak o udělení licence jednomu ze žadatelů o licenci, jednak o zamítnutí žádosti ostatních žadatelů; tyto výroky jsou přitom propojené (závislé). Z odůvodnění rozhodnutí, jež má být ze zákona „podrobné“, pak musí být zřejmé a přezkoumatelné, jak každé z kritérií stanovené pro udělení licence naplnil každý ze žadatelů a proč Rada pro rozhlasové a televizní vysílání licenci udělila, resp. neudělila. Nesplňuje-li odůvodnění rozhodnutí o udělení licence tyto požadavky, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.“

Stěžovatel dále dovozuje nemožnost podrobného odůvodnění, zejména zamítavého výroku správního rozhodnutí, z faktu, že rozhodnutí Rady je výsledkem hlasování kolektivního orgánu a nelze proto od něj požadovat, aby každý člen zdůvodnil, proč a z jakých důvodů hlasoval. Tato námitka je také nedůvodná, protože požadavek zákona o vysílání na podrobné odůvodnění všech výroků podle § 18 odst. 3 citovaného zákona je zcela jednoznačný a kategorický. V této souvislosti je nutno zdůraznit, že Rada je podle § 4 odst. 2 zákona o vysílání správním úřadem, který vykonává státní správu v oblasti rozhlasového a televizního vysílání. Jako správní úřad je Rada povinna dodržovat čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, který stanoví, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Pokud podle § 5 písm. a) zákona o vysílání Rada dohlíží na dodržování právních předpisů v oblasti rozhlasového a televizního vysílání a podmínek stanovených v rozhodnutí o udělení licence či v rozhodnutí o registraci, je tím spíše sama povinna tyto předpisy dodržovat. Jestliže tedy ustanovení § 18 odst. 3 zákona o vysílání vyžaduje podrobné zdůvodnění jak výroku o udělení licence, tak i výroku o zamítnutí žádostí, je povinností Rady tuto povinnost splnit. Navíc

problém odůvodnění rozhodnutí u kolegiálního orgánu nečiní žádné problémy u jiných státních orgánů a nemůže je proto činit ani u Rady.

Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit ani s další výtkou kasační stížnosti, v níž stěžovatel nesouhlasí s rozsudkem Městského soudu v Praze, který zrušil napadené rozhodnutí Rady nejen ve výroku č. II. bod 1., ale i ve výroku č. I.

I zde musí Nejvyšší správní soud odkázat na zásadní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2004, sp. zn. 3 As 24/2004, který řešil vzájemný vztah výroku o udělení licence a výroku o zamítnutí licence. Nejvyšší správní soud uvedl, že „... Při posuzování této otázky je třeba vycházet z logické souvislosti výroků rozhodnutí. Není pochyb o tom, že licence je neoddělitelně spjata s technickým prostředkem (konkrétním kmitočtem na danou lokalitu vysílání) a v konkrétním licenčním řízení nemůže být udělena více než jedna licence. Restriktivní výklad ustanovení § 19 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání, vylučující možnost napadnout rozhodnutí Rady i ve vztahu k vyhovujícímu výroku o udělení licence jinému subjektu, by mohl (v případě úspěšné žaloby podané neúspěšným žadatelem o licenci) vyústit v existenci pravomocného správního rozhodnutí o udělení licence jednomu subjektu a současnou existenci neukončeného správního řízení o vydání licence jinému subjektu, což je pojmově vyloučeno, neboť oba jsou účastníky téhož správního řízení, v němž se rozhoduje o tomtéž právu. Lze hovořit o výrocích vzájemně podmíněných, když obsah výroku prvního bez dalšího určuje obsah výroku druhého.

Tuto vzájemnou podmíněnost lze ostatně podpůrně dovodit i ze současného znění ustanovení § 66 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání, podle kterého podání žaloby (podle § 19 cit. zákona) má odkladný účinek. Takovýto odkladný účinek by byl nonsensem ve vztahu k zamítavému výroku, kterým se práva bezprostředně nezakládají (výrokem se zamítá žádost o přiznání práva, na nějž neexistuje právní nárok) a který je, jak shora uvedeno, logickým vyústěním výroku vyhovujícího. Naopak, v souladu s výkladem shora, dává odkladný účinek perfektní smysl ve vztahu k rozhodnutí jako takovému, neboť v případě úspěšnosti podané žaloby může dojít k nutnosti revokace rozhodnutí s možnými dopady do výroku vyhovujícího. Za situace, kdy by ustanovení § 19 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání dávalo neúspěšnému žadateli možnost napadnout pouze jeho se týkající zamítavý výrok, by ustanovení § 66 zcela postrádalo svého smyslu. Rozhodnutí jako takové – tj. především ve svém vyhovujícím výroku - by totiž bylo prakticky nezměnitelné a odkladný účinek zcela zbytečný. Nejvyšší správní soud proto nemohl než dovodit, že v případě rozhodnutí Rady o ne/udělení licence k provozování rozhlasového vysílání je ve smyslu ustanovení § 19 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání dána možnost neúspěšného žadatele napadnout rovněž výrok o udělení licence, učiněný ve stejném řízení a v rámci jednoho rozhodnutí.“

Z výše uvedeného judikátu Nejvyššího správního soudu tedy vyplývá, že v případě rozhodnutí Rady o ne/udělení licence k provozování rozhlasového vysílání je ve smyslu ustanovení § 19 zákona o vysílání dána možnost neúspěšného žadatele napadnout rovněž výrok o udělení licence, učiněný ve stejném řízení a v rámci jednoho rozhodnutí, a z toho vyplývající možnost Městského soudu v Praze tento výrok o udělení licence i zrušit současně se zamítavým výrokiem o neudělení licence. Žádná z uvedených námitek stěžovatele proto ve smyslu zákona o vysílání a uvedeného judikátu Nejvyššího správního soudu, který provedl teoretický rozbor dané problematiky, nemůže obstát, zejména v tom, že Městský soud v Praze nemohl zrušit výrok o udělení licence a že se měl napadený rozsudek tohoto soudu omezit pouze na zrušení zamítavého výroku a uložení povinnosti tento výrok odůvodnit. Pokud

pak stěžovatel dovozuje, že v novém rozhodnutí postačí odůvodnit toliko zamítavé výroky, když samotný výrok o udělení licence obstojí, Nejvyšší správní soud odkazuje na předchozí úvahy o provázanosti obou výroků a poukazuje na odůvodnění rozsudku tohoto soudu, z něhož vyplývá stejný závěr. Odkazuje rovněž na své předchozí úvahy o zásadně odlišné kvalitě odůvodnění původního i nového rozhodnutí Rady, i pokud jde o výrok o udělení licence a konečně i na závěr, že pouze řádné a podrobné odůvodnění jednotlivých výroků ve vztahu k jednotlivým účastníkům licenčního řízení je podmínkou řádného odůvodnění výroku o udělení licence nejúspěšnějšímu žadateli.

Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit ani námitce kasační stížnosti, že rozsudek Městského soudu v Praze je nezákonný i z jiných důvodů.

K námitce stěžovatele, že Městský soud v Praze útočí na samostatnost Rady jako orgánu oprávněného k udělení licence a že „supluje“ její pravomoc, je třeba především konstatovat, že tato námitka zahrnuje argumenty přesahující ve svých důsledcích charakter běžné procesní námítky. Jak již bylo výše uvedeno, Rada je správním úřadem s vymezenou pravomocí a působností, v jejichž rámci vydává rozhodnutí o udělení licence (§ 5 písm. b) zákona o vysílání). Pokud by Rada dodržela zákonné podmínky, Městský soud v Praze by nerušil její napadené rozhodnutí. Protože však Rada zákonné podmínky při svém rozhodování nedodržela, navíc způsobem zásadním, bylo povinností Městského soudu v Praze její rozhodnutí zrušit. Dovozuje-li proto stěžovatel z takového postupu Městského soudu v Praze útoky na samostatnost Rady jako orgánu oprávněného k udělení licence a „suplování“ její pravomoci a vytýká-li mu paralyzaci rozhlasového trhu, svědčí takové argumenty o nepochopení podstaty celé věci.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů došel k závěru, že kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2005, č. j. 5 Ca 40/2005 - 34, není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud nerozhodoval o odkladném účinku kasační stížnosti, protože již rozhodl o kasační stížnosti samé.

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl a podle obsahu spisu ostatním účastníkům žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. února 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu